

Mijn Kosovo weekboek (Week 18: De laatste dagen)

Maan 01 Feb 10

Laatste dag in Kosovo. Het begint te korten. Vandaag mijn laatste volledige weekbrief afwerken. De volgende zal slechts twee dagen lang zijn.

De banen lagen er glad bij. Vriezen en sneeuwen op gesmolten sneeuw kan een dodelijke combinatie zijn. Ik besluit om niet naar de laatste parade van de Belgen in het kamp Belvédère, Kosovo te gaan. Het is het risico op een ongeval niet waard. Dit betekent natuurlijk dat ik de handtekening van de Griekse kolonel niet zal hebben.

Vandaag dus geen twee handtekeningen, maar met geluk misschien 1. Jammer genoeg lukt het me dit ook niet omdat de Franse kolonel in vergadering is met de Griekse. Zou het tekenen van het technisch akkoord tussen Fransen en Grieken vandaag lukken? Ik probeer de secretaris te overtuigen om de SOP aan beide kolonels voor te stellen. Het document moet toch eens getekend geraken nu het team op poten staat.

In de voormiddag de laatste keer een 'café belge' gedronken. Ze zullen deze grote koffie met melk wel niet meer serveren nu we weg gaan.

Vandaag breng ik ook de laatste dingen binnen. Blijkbaar moeten we de matrasbeschermer ook binnen brengen, maar die zijn samen met het Belgisch Huis opgeborgen. Of weggeworpen! Een verslag schrijven? Alles binnen brengen betekent natuurlijk dat ik nu alleen mijn slaapzak heb. Geen lakens en geen dekens.

In de namiddag naar de officiële opening van het Deense depot. BBQ in de vrieskou. Waarschijnlijk het enige moment dat iedereen naast de BBQ wil staan. De speech van de chef bevat een dankwoordje voor mijn inspanningen. Daarna hun nieuwe PX gaan bezoeken.

Bij het afgeven van de sleutels van de bureau, mijn laatste inlichtingen en instructies aan de Griekse kolonel gegeven. Hij staat er nu alleen voor. En met de Fransen zal hij het niet gemakkelijk hebben. Maar voor ik weg ga, vervang ik zijn naambord op de deur door een gelijkaardige maar met een roze vlag. Benieuwd hoe lang het zal duren vooraleer hij het ontdekt.

Op onze laatste dag houden we de bar open. Rond 8 uur geven we onze drink. Veel volk. Meer dan verwacht. In zijn speech bedankt de chef Ops ons voor de inspanningen en zegt dat we te vroeg vertrekken. Als 'officieuse' SNR (Senior National Representative) geeft hij me een afscheidcadeau.

Ons vaarwelfeestje was goed. Een Deense kolonel vertelde me dat ik wel een verschil in de Task Force en de Battle Group gemaakt heb. Leuk compliment omdat je toch steeds probeert om je best te doen en het verschil te maken.

Over verschillen gesproken, de vertaalster Albanees vraagt me wat er speciaal is aan werken met de Fransen. Wel, ik denk het hun Latijnse afkomst is. Sommige

Opmerking: Dit weekboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

dingen zijn minder georganiseerd, wat voor de Denen soms onbegrijpelijk was, en hangen eerder van de persoon dan van het systeem af. Misschien het best uit te drukken met een veel voorkomende uitdrukking in de kwaliteitswereld: 'suivant l'art du metier'. Ook hun vasthouden aan het verschil in graden en hun geloof dat iedereen de Franse cultuur volgt.

Na de bar nog snel de weekbrief van de vorige week verstuurd. Daarna even met Calle op Skype gepraat. De laatste keer.

Dins 02 Feb 10

Hoewel de vlieger slechts tegen de middag vertrekt, moeten we zeer vroeg opstaan. Blijkbaar zouden er te weinig mensen zijn om alles vlot af te handelen en dus moeten we als goede militairen vroeg opstaan om lang te wachten.

Mijn rugzak met het overblijvend materieel volgestoken en daarna de auto ingeladen met de overvolle rugzakken. Onze koffers hadden we immers een paar dagen geleden moeten binnen leveren. Daarna gaan eten. Belgen ondereen. En zowaar onze Griekse was er ook.

Afscheid genomen van de Fransen die er waren en in vol winterweer naar de luchthaven vertrokken. We waren amper 10 minuten later dan voorzien, maar dat was geen erg. In alfabetische volgorde de bagage binnen geleverd en dan in de transitzone gewacht. Lang gewacht.

Tijdens het wachten afgesproken dat we over een paar maanden zouden afspreken. Tevens dat we de foto's op schijf zouden zetten en opsturen.

Na een eerste uitstel mochten we dan toch te voet richting vliegtuig wandelen. De geleasete Airbus 330 stond in de sneeuw op ons te wachten. Voor we aan boord mochten, moesten we nog een tijdje aan de trap staan wachten. Na het vele wachten

kregen we toelating om het vliegtuig binnen te gaan. Als hoofdofficier mocht ik in eerste klas reizen. Buiten de luxueuze zetels en de meer plaats, is er geen groot verschil met de andere 'klassen'. Op dat moment had ik liever bij de rest gezeten.

In Melsbroek staat de pers te wachten voor de aankomst van de laatste Belgen uit Kosovo. Wij zijn van plan om stilletjes te ontsnappen aan dit mediageweld. Totdat we op de bus stappen en iemand vraagt wie er Nederlands spreekt. Automatisch antwoord ik. Een radioploeg van de VRT, of ze een interview mogen afnemen. Dit is het begin van een serie van drie. Het feit dat de families van de andere militairen in de kazerne op hen wachten en dat mijn gezin dus als enige in Melsbroek staat te wachten, is daar niet vreemd aan. 's Avonds worden de interviews op Radio 1 en op VTM uitgezonden. Of het ook op de Franstalige zender RLT uitgezonden werd, weten we niet.

Het weerzien na 4 maanden is hartelijk, camera's of niet. Vanaf nu terug in de Belgische realiteit.

Goodbye Kosovo,

Hoesy

'Now is precisely the time to keep investing in the skills and talents of our people. It is the people we employ who will get us through.'

Als laatste foto de vlaggenmast waar we bijna iedere dag langs kwamen en iedere week voor paradeerden. Maar deze keer zonder Belgisch vlag.